

MUHTAR ÇAKMAĞI

Köyün birine eski zamanda bir akmak getirmişler, akmak o kadar kıymetli ki sağı-solu yakmaması, yanlış işlerde kullanılmaması için güvenilir birine teslim etmek gerekiyormuş. Köylüleri toplayıp bu ateş aletini kime verelim diye sormuşlar, köylüler de muhtarı salık vermiş, ihtiyaç duydukça alır, ateşimizi yakarız, demişler.

Muhtar akmağı alınca -ateşin sahibi- olarak giderek saygınlığı artmış, etrafında dalkavuklar, yağcılar toplanmaya başlamış. Saygı arttıkça muhtarın kibri de büyümüş.

Etrafindan daha çok saygı, daha çok korku beklemeye başlamış. Ateşi kendine verenin köylüler olduğunu unutmuş. Dalkavukların da tahrikleri ile ateşi baskı ve korkutmak için kullanmaya başlamış, kiminin evini, kiminin tarlasını yakmış.

Tarlalar sürülemez, evler yaşanamaz hale gelmiş. Muhtarın baskısından köylüler yavaş yavaş köyden ayrılmaya başlamışlar. Ticaret durmuş, köye gelen çerçicilerin ayağı kesilmiş, çevre köyler gelişirken muhtarın köyü giderek gerilemiş.

Muhtarın köylülerinden biri kendileri gerilerken, çevre köylerin niçin geliştiğini merak edip çevre köylerden birine gitmiş. Oradaki zenginliği, bağı bahçeyi görünce sormuş;

- Sizde akmak yok mu?
- Köylüler; var, demişler,

- Peki, sizin köy böyle nasıl gelişti, bağınız, bahçeniz yanmadan nasıl böyle kaldı, bizim köyde her şey tarumar oldu?

- Köylüler; yoksa siz çakmağı bir kişiye mi verdiniz?

- Evet, muhtara verdik,

- Eyvah! Büyük yanlış yapmışsınız, hiç çakmak bir kişiye verilir mi?

- Siz öyle yapmadınız mı?

- Hayır, biz öyle yapmadık, biz çakmağı bir kişiye verdik, çakmak taşını başka bir kişiye, benzinini başkasına verdik.

Ateş yakmak için üçünün bir araya gelmesi gerekiyor. Biri yanlış bir şey yapmaya kalksa, ötekiler izin vermiyor.

- Desenize biz hepsini bir kişiye vermekle kendi kendimizi yakmışız.

Alıntıdır